

[Fibiger.]

lige fra Tolvmandsforeningerne til Landboforeningerne, Husmandsforeningerne o. s. v., og jeg sagde, at naar der blev etableret et saadant Samarbejde, saadan at det samlede Landbrug kom og var enigt, saa var jeg overbevist om, at der kunde gennemføres en Kornordning, en Kødordning, en Smørordning og en betydelig Nedsættelse af de faste Ejendomsskatter — og det er jeg overbevist om den Dag i Dag. Jeg rettede endvidere en Opfordring til Samarbejde over videre Felter, idet jeg sagde: Danske Landmænd er ikke kommet sammen her i Dag for at knytte Hænderne mod de andre Samfundsklasser, vi er kommet sammen her for at hjælpe hinanden frem ved Sammenhold og Drøftelse af Tingene til Gavn for den danske Landbostand og til Gavn for det hele Samfund. De danske Bønder ønsker ikke at være en Stat i Staten, men forstaar Betydningen af, at Borgerne i Byen og i Stationsbyerne, Arbejderne og Bonden, kun ved at staa sammen og hjælpe hinanden kan naa det bedste Resultat.

Det ved enhver, der kender mig, at i de Aar, jeg har været i Rigsdagen, har det været de samme Toner, der har lydt fra mig: at jeg gerne ønskede Samling, og at de forskellige Klasser og de forskellige Erhverv ikke skulde sættes op imod hinanden. Og den Tale, jeg holdt forleden ved Finanslovdebatten, var igen et Ord om dette, at der maatte Samling til for at naa det bedste Resultat. Med Hensyn til Landbrugsordningen udtalte jeg, at man maa gøre sig klart, at paa hvad Maade man kommer Landbruget til Hjælp, er ligegyldigt, men Løsningen maa være saadan, at den er tilfredsstillende, prismæssigt og produktionsmæssigt, for Landbruget og for Landet, og jeg vilde meget nødig, at der skulde komme Strid om dette Spørgsmaal.

Derfor appellerer jeg til, at man fra alle Sider indstiller sig paa at naa et Resultat. Og nu vil jeg gerne sige, at det Forslag, der er til Behandling her, giver Landbruget Erstatning for de Tab, der er lidt, ved at man har forladt Sterling, uden at det øvrige Samfund samtidig kommer til at lide Skade derved. Jeg synes netop, det er den Aand, Spørgsmaalet skulde løses i, naar Indstillingen skulde være Udtryk for, at vi vil staa sammen, og jeg maa sige, at jeg kan som Landmand ikke indse, at det gør nogen Forskel for Landmanden, om det ordnes paa de ugentlige Landbrugsnoteringer med Udligning, eller det ordnes ved Kronefald, men jeg indser, at det gør en stor Forskel for det øvrige Samfund med Hensyn til

Prisstigninger, Lønstigninger o. s. v., om det sker, ved at man lader Kronen falde. Derfor synes jeg, det havde været glædeligt, om man fra en bestemt Side ikke havde fæstnet sig saa stærkt ved dette ene og afvist alt andet, der kom frem, for det vidner ikke om, at man er villig til Samarbejde.

Der har været nævnt dette, at man faar ingen Erstatning for den Tid, der er gaet. Det skal ikke være nogen Hemmelighed, at mit Parti har ønsket, at man samtidig skulde have Spørgsmaalet om baade September og Oktober Maaned klaret, og ogsaa, at man skulde have gjort det saadan, at Oliekagerne blev billigere, for at man kunde opretholde Produktionen. Jeg kan vel sige det saadan, at hvis Venstre og Bondepartiet er villige til at gaa ind i en positiv Forhandling og ikke nøjes med dette ene at sige 22,40, kan der maaske være Mulighed for, at der kan naas et Resultat fremover. Derfor siger jeg nu igen: Skulde vi ikke prøve paa, om man kunde løse Spørgsmaalet i Enighed, og alle gaa med ind i Arbejdet, saa at Resultatet paa den Maade kunde blive til Gavn for Landbruget, og saadan at hele Samfundet forstod, at det var nødvendigt, at Produktionen opretholdes, og saadan at vor Eksport kunde foregaa og Valuta komme til Landet.

Det er den Opfordring, jeg gerne vilde komme med her, at man skulde prøve, om det ikke kunde lykkes i Løbet af Dagen under Medvirkning fra alle Sider at naa til et Resultat, der var tilfredsstillende for alle Parter.

Hassing-Jørgensen: Den Situation, vi staar i i Dag, minder noget om en tilsvarende Situation, Landet befandt sig i i Midten af 20'erne i det forrige Aarhundrede, da England i meget høj Grad lagde Vanskeligheder i Vejen for den danske Eksport, og da samtidig Tilliden til den danske Krone var stigende. Da forlangte man ogsaa fra Landbrugets Side, at Kronen skulde gaa ned, og man sagde: Naar Regeringen kan sætte den i Vejret, kan den vel ogsaa sætte den ned. Men det troede den daværende Regering ikke at den kunde. Den havde alt for stærke Erindringer om den Tilstand, som var indtraadt under Syvaarskrigen, hvor Værdien af danske Pengesedler var stadig faldende, indtil det endte med Statsbankerotten i 1813, og nu havde man omhyggeligt tilvejebragt en Ordning, som skulde sikre Landets Mønt, idet man ansaa det for at være et Hovedpunkt i Landets økonomiske Tilværelse, og derfor sagde den daværende